

สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษาสมบัติทางเคมีของดินบนที่สูง ณ คอยอินทนนท์ ซึ่งมีการใช้ประโยชน์ต่างกัน โดยใช้พื้นที่ศึกษา 15 แห่ง ครอบคลุมพื้นที่ ซึ่งเป็นป่าดิบเขาที่มีอายุต่างกัน ป่าสน ทุงหญ้าที่ไม่ถูกรบกวน พื้นที่ที่มีการใช้ประโยชน์อย่างต่อเนื่อง และพื้นที่ที่ปล่อยทิ้งร้างภายใต้ระบบการทำไร่เลื่อนลอย ดินที่ใช้ศึกษาเก็บที่ระดับความลึก 2 ระดับ คือ 0 – 10 เซนติเมตร และ 10 – 25 เซนติเมตร และเก็บ 3 ช่วงเวลา คือ ฤดูร้อน ฤดูฝน และ ฤดูหนาว ผลการศึกษาพอสรุปได้ดังนี้

1. พื้นที่ที่เป็นป่า และทุงหญ้าที่ไม่ถูกรบกวน มีปริมาณอินทรีย์วัตถุสูง แต่มี pH ต่ำ และ exchangeable cation ที่มีมากที่สุด คือ Al ปริมาณของอินทรีย์วัตถุในดินจากพื้นที่ป่า ขึ้นอยู่กับอายุและชนิดของป่า
2. พื้นที่ที่มีการใช้ประโยชน์อย่างต่อเนื่อง มีปริมาณอินทรีย์วัตถุในดินต่ำ exchangeable cation ที่มีมากที่สุด คือ Ca นอกจากนี้ยังมีปริมาณของ exchangeable Mg และ K และ available P ในดิน สูงกว่าดินจากพื้นที่ป่าอีกด้วย พื้นที่ที่มีการใช้ประโยชน์อย่างต่อเนื่องของแต่ละหมู่บ้าน มีปริมาณของอินทรีย์วัตถุ pH และปริมาณธาตุอาหารพืชในดินแตกต่างกัน ซึ่งอาจเป็นผลจากความแตกต่างของวัตถุดิบกำเนิดดิน ระยะเวลาในการใช้พื้นที่ และการใช้ปุ๋ย พื้นที่ที่มีการปลูกพืชอย่างถาวร เช่น พื้นที่ที่ปลูกไม้ผล มีการสะสมของอินทรีย์วัตถุที่ร่วงหล่นอยู่บนดินค่อนข้างมากกว่า พื้นที่ซึ่งปลูกพืชล้มลุก และมีความผันแปรของปริมาณอินทรีย์วัตถุในดิน ในระหว่างฤดูกาลน้อยกว่า จึงคาดว่าระบบดังกล่าวน่าจะเป็นระบบที่เหมาะสม สำหรับการรักษาอินทรีย์วัตถุในดิน
3. ในพื้นที่ที่ปล่อยทิ้งร้างในระบบการทำไร่เลื่อนลอย ปริมาณอินทรีย์วัตถุ ปริมาณจุลธาตุ และ pH ขึ้นอยู่กับระยะเวลาการปล่อยพื้นที่ให้รกร้าง และการจัดการพื้นที่ ปริมาณของอินทรีย์วัตถุที่ร่วงหล่นอยู่บนดิน และวัชพืชมีความสัมพันธ์กับระดับความอุดมสมบูรณ์ของดิน ปริมาณของอินทรีย์วัตถุในพื้นที่ที่เป็นทุงหญ้าที่ไม่ถูกรบกวน ซึ่งสูงมากกว่าพื้นที่ที่ปล่อยทิ้งร้าง ซึ่งให้เห็นว่า การปล่อยพื้นที่ให้รกร้างเป็นเวลานาน มีผลดีต่อ การสะสมอินทรีย์วัตถุในดิน